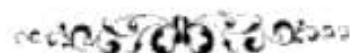


**AFBEELDING EN BESCHRIJVING**

VAN

**MERKWAARDIGE VIERVOETIGE DIEREN.**



**TE HAARLEM, BIJ  
DE ERVEN F. BOHN.**

# INHOUD.



	Bladz.		Bladz.
<u>De Aap</u> . . . . .	1	<u>De Tijger</u> . . . . .	15
<u>De Buffel</u> . . . . .	5	<u>De Leeuw</u> . . . . .	15
<u>De Olifant</u> . . . . .	5	<u>De Beer</u> . . . . .	17
<u>Het Neushorendier</u> . . . . .	7	<u>De Ijsbeer</u> . . . . .	19
<u>De Hyena</u> . . . . .	9	<u>De Giraffe</u> . . . . .	21
<u>De Wolf</u> . . . . .	11	<u>De Kameel</u> . . . . .	25



Das Nashorn.

NIET NIEUSHORENDEER.

THE RHINOCEROS.

## HET NEUSHORENDIER.



**D**e rhinoceros, of het neushorendier komt in grootte nagenoeg overeen met den olifant; doch hij heeft geen snuit en ook niet zulke vooruitstekende tanden als de olifant. Daarentegen heeft hij lange, regt opstaande ooren, en op den neus een horen, van welken zijn naam ontleend is, en dien hij als een ontzaggelijk wapen weet te gebruiken. Dit dier is zeer log in al zijne bewegingen, en men zou het naar zijn uiterlijk voorkomen voor een zeer hoos roofdier kunnen houden, maar het is alleen dan gevaarlijk, wanneer het getergd wordt. Het voedt zich met allerlei planten, inzonderheid boombladeren en takken, en daarom is ook zijn vleesch eetbaar. Zijne meer dan twee duim dikke huid dient wel eens voor harnassen, schil-

den en dergelijke dingen, en uit zijnen horen maakt men drinkschalen. Hij leeft in dezelfde heete landstreken als de olifant, namelijk in Indiën, een gedeelte van China, en in Zuid-Afrika. De jagt op dit dier is zeer afmattend, want het in zijnen loop in te halen is bijna onmogelijk, daar het zonder eenige moeite alles voor zich nederwerpt, wat eenen mensch geruimen tijd ophoudt; en bovendien heeft het een zeer scherp gehoor en een zeer fijnen reuk, en wordt alzoo de nabijheid zijner vervolgers weldra gewaar. Wanneer zij derhalve een oord gevonden hebben, waar zij vertoeven willen, dan plaatsen deze dieren zich gewoonlijk met den neus tegen den wind, om zich te overtuigen, of zij van rondom veilig zijn.

In deze waakzame houding ontmoette eens de reiziger LE VAILLANT, in het land der Hottentotten aan de zuidpunt van Afrika, een paar neushorendieren. Het jagtgezelschap bestond uit drie Europeanen en één Hottentot, welke laatste dadelijk aanbood, de beide dieren te overrompelen. Hij kleepte zich tot dat einde geheel uit, kroop met zijn geweer, als een slang, over den grond voort, en hield telkens stil, wanneer de dieren omzagen. Eindelijk, hen ongemerkt tot op tweehonderd schreden afstands genaderd zijnde, schoot hij naar het oog van het mannetje, omdat slechts hier de beenderen en het vel dun genoeg zijn, om eenen kogel in de hersenen te doen doordringen. Maar de door den Hottentot afgeschoten kogel had niet doodelijk getroffen; het dier stiet een brullenden schreeuw uit, en liep woedend met het wijfje naar de plaats van waar het schot scheen gekomen te zijn. De Hottentot wierp zich

plat op den grond, en de beide beesten renden, blind van woede, hem voorbij en regelrege op de drie Europeanen aan, die intusschen met de honden genaderd waren.

Nadat deze hunne geweren zonder gevolg op de woedende dieren afgeschoten hadden, lieten zij vijf sterke honden tegen hen los, die hunnen kolossalen vijand ook waarlijk met uitstekenden moed aanvielen. Terwijl nu het mannetje tegen de hem aangrijpende honden zich op alle mogelijke wijzen te weer stelde, een daarvan onder zijne voeten zocht te verbrijzelen, en een tweeden, dien hij met zijn horen gepakt had, hoog in de lucht slingerde, woelde het wijfje, uitzinnig van woede, met haren horen den grond om, zoo dat de aardkluiten en steenen naar alle kanten heenvlogen, tot dat het eindelijk den jagers gelukte, de beide dieren het doodelijke lood door den kop te jagen.